

CUPRINS:

Mulțumiri I

Prolog V

- 1. Accidentul 1**
- 2. Perioada pe care am petrecut-o în Rai 7**
- 3. Muzica celestă 15**
- 4. Din Rai, înapoi pe Pământ 23**
- 5. La spital 31**
- 6. Începe procesul de recuperare 41**
- 7. Decizii și provocări 51**
- 8. Durere și transformări 61**
- 9. Ajustări nesfârșite 77**
- 10. Noi miracole 87**
- 11. Înapoi la biserică 95**
- 12. Deschiderea 109**
- 13. Strângerea mâinii 119**
- 14. Noua normalitate 123**
- 15. Influențarea vieții altor oameni 143**
- 16. Găsirea scopului 165**
- 17. Dorul de casă 177**
- 18. Întrebări care încep cu *de ce?* 183**

DIN RAI, ÎNAPOI PE PĂMÂNT

De îndată ce au ajuns la locul accidentului, medicii din ambulanță m-au declarat mort. Ei au declarat că am murit instantaneu. Potrivit raportului lor, accidentul s-a petrecut la orele 11:45. Ocupați cu ceilalți răniți, medicii nu m-au putut deplasa decât la orele 1:15.

Mi-au verificat din nou pulsul, dar inima mea nu începuse încă să bată din nou.

Legea statului Texas le cerea medicilor să mă declare în mod oficial mort înainte de a-mi putea muta corpul de la locul accidentului. Dacă un accidentat nu este declarat mort, ambulanța este nevoită să îl ducă la spital. În regiunea respectivă nu exista un medic legist, ci doar un judecător care mă putea declara în mod oficial mort, astfel încât corpul meu să poată fi mutat.

La scena accidentului au sosit mai multe ambulanțe, una a penitenciarului, alta regională și una din Huntsville. Primele două s-au întors fără niciun pacient, iar cea de-a treia se pregătea să plece. Din informațiile pe care le-am adunat ulterior, cineva a făcut aranjamente pentru ca trupul meu să fie luat de o mașină particulară, care urma să îl ducă la morgă.

Medicii au solicitat firma de descarcerare *Jaws of Life* pentru a-mi extrage corpul din mașina strivită. Dat fiind că eram declarat mort, nimeni nu s-a grăbit în mod deosebit să facă acest lucru. Principala grijă a autorităților era degajarea traficului și restabilirea circulației pe pod.

Când uriașul camion a trecut peste mașina mea, el a turtit acoperișul mașinii, iar bordul acesteia mi-a strivit piciorul drept. La rândul lui, piciorul stâng îmi era prins în două locuri, între scaunul șoferului și bord. Brațul stâng îmi era complet dislocat din umăr, și atârna fără vlagă în spate, trecând pe deasupra capului meu. De-abia dacă se mai ținea de restul corpului. Dat fiind că am condus cu mâna dreaptă pe volan, brațul stâng stătea inițial pe lângă corp, ușor sprijinit de portieră. Din câte aveam să aflu mai târziu, principalele oase îmi lipseau complet din el, așa că brațul nu mai era acum decât o bucată de carne care îmi ținea palma agățată de restul brațului. În aceeași situație se afla și piciorul meu stâng. O mare parte din femur a dispărut și nu a mai fost găsită niciodată. Singur țesutul de deasupra genunchiului a rămas, continuând să pompeze sângele către gambă și către talpă. Medicii nu au reușit să explice nici până astăzi cum de nu mi-am pierdut tot sângele.

În interiorul mașinii, cioburile de sticlă se amestecau cu sângele meu. Din cauza cioburilor, întreaga față îmi era tăiată.

Volanul mașinii mi-a intrat în piept, iar sângele mi-a țâșnit din ochi, din urechi și din nas.

Văzând rezultatele accidentului, medicii din cele trei ambulanțe și-au dat instantaneu seama că aveam răni grave la cap și că organele mele interne erau complet devastate. După ce primul medic mi-a verificat pulsul, ceilalți m-au acoperit cu o prelată, pe care au întins-o peste acoperișul mașinii. Medicii nu au făcut nicio tentativă să mă mute. De altfel, nu ar fi avut nicio șansă fără ajutorul celor de la descarcerare.

Venirea atât de rapidă a echipajelor de salvare s-a datorat în principal celor doi paznici din spatele camionului penitenciarului, care au sunat imediat la 911. Dacă ei nu ar fi făcut acest lucru, probabil că echipajele de salvare ar fi ajuns prea târziu la locul accidentului.

Medicii i-au examinat inclusiv pe ceilalți doi șoferi ai mașinilor avariate, dar aceștia nu aveau răni grave și au refuzat să fie transportați la spital sau să primească îngrijiri. Nici șoferul camionului nu

era rănit în vreun fel. De îndată ce medicii s-au convins de acest lucru, el a fost transportat imediat înapoi la penitenciar. Poliția a oprit întregul trafic pe pod, în așteptarea ambulanțelor. Când acestea au ajuns, cozile de mașini se întindeau pe kilometri întregi în ambele direcții, dar mai ales în direcția din care venisem eu. Așa cum am spus mai devreme, șoseaua avea doar două benzi înguste și nu permitea nici măcar întoarcerea mașinilor de pe o bandă pe cealaltă. De altfel, chiar dacă ar fi întors, șoferii ar fi trebuit să mai meargă circa 80 de kilometri. În jurul lacului pentru a ajunge la un alt drum care i-ar fi putut conduce la destinație.

Aflați în acest trafic blocat, Dick și Anita Onerecker au mers pe jos cel puțin 800 metri, până când au ajuns la locul accidentului. Cei doi au înființat o biserică în Klein, la nord de Houston. Amândoi au luat cuvântul la conferința la care tocmai participasem și eu. Nu știu sigur dacă i-am întâlnit efectiv la Trinity Pines, dar este posibil. Auzisem de mult de Dick Onerecker, dar conferința a fost primul prilej de a-l vedea în persoană.

În dimineața zilei de miercuri, soții Onerecker au plecat de la Trinity Pines la numai câteva minute înaintea mea. Așa cum spuneam, acea dimineață de ianuarie era extrem de răcoroasă, după standardele regiunii. De aceea, la scurt timp după ce au plecat, Anita i-a spus soțului ei: „Mi-e frig. Putem să ne oprim să luăm o cafea? Cred că o cafea fierbinte m-ar încălzi.” Dick a oprit în fața unui restaurant de pe malul Lacului Livingston. Se pare că acesta a fost momentul în care i-am depășit. De foarte multe ori după aceea, aveam să îl văd pe Dick îngropându-și fața în palme și spunând: „Am fi putut foarte bine să fim noi în locul tău. Tu ne-ai depășit atunci când ne-am oprit, și astfel ai fost lovit în locul nostru.”

Înainte ca cei doi Onerecker să ajungă la pod, accidentul a blocat traficul. Oamenii au ieșit din mașini, întrebând ce s-a întâmplat și făcând schimb de informații.

Când Dick și Anita s-au dat jos din mașină, ei le-au pus celorlalți șoferi aceeași întrebare: „Ce s-a întâmplat în față?” Șoferii i-au răspuns că s-a petrecut un accident grav, dar nimeni nu știa altceva decât că „Un camion a trecut peste o mașină mică.”

Dick și Anita au așteptat tip de câteva minute, dar nu s-a întâmplat nimic în afara faptului că în spatele lor coada de mașini a luat proporții considerabile. De aceea, între orele 12:30 și 12:45, ei s-au decis să avanseze pe jos către locul accidentului. Când a întâlnit primul ofițer de poliție, Dick i-a spus:

„Sunt pastor. Pot ajuta pe cineva? Mă pot ruga pentru cineva?”

Ofițerul a scuturat din cap și i-a răspuns:

„Șoferii celor două mașini sunt puțin speriați, dar nu au pățit nimic grav. Puteți vorbi cu ei, dacă doriți.”

„Ce s-a întâmplat însă cu celălalt vehicul, cel acoperit cu o prelată?”

„Șoferul din mașina roșie este mort.”

În timp ce Dick vorbea cu ofițerul de poliție, Anita s-a îndreptat către cele două mașini avariate. I-a oferit imediat cafeaua fierbinte de care abia dacă se atinsese șoferului mai în vârstă.

Mai târziu, Dick avea să povestească astfel ceea ce s-a petrecut în continuare: „Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a spus: „Trebuie să te rogi pentru bărbatul din mașina roșie.” Dick era un pastor baptist de excepție, dar nu mai auzise vreodată ca cineva să se roage pentru un mort. „Nu pot face acest

lucru, s-a gândit el. Cum aş putea să mă duc acolo şi să mă rog? Acel om este mort.”

Ploaia cădea acum în averse, dar Dick nu era atent la acest lucru. El l-a privit pe ofiţer, ştiind că ce urma să spună avea să îi pară acestuia de neînţeles. Totuşi, Dumnezeu i-a vorbit extrem de clar, aşa că nu avea nicio îndoială că trebuia să se roage pentru acel bărbat mort. Oricât de bizar i se părea acest lucru, Dick nu a avut nicio clipă vreo îndoială că cel care i-a cerut să se roage era Sfântul Duh.

„Aş dori să mă rog pentru bărbatul din maşina roşie”, i-a sus Dick ofiţerului.

„Aşa cum vă spuneam, este mort”, i-a răspuns acesta.

„Ştii că sună ciudat, dar totuşi doresc să mă rog pentru el.”

Ofiţerul l-a privit multă vreme, după care i-a spus:

„Dacă asta doriţi să faceţi, nu aveţi decât, dar vă avertizez că priveliştea este oribilă. Bărbatul nu numai că a murit, dar corpul său se află într-o stare deplorabilă. Totul este acoperit cu sânge şi cu cioburi de sticlă, iar cadavrul este complet strivit.” Dick, care pe atunci avea 40 şi ceva de ani, i-a răspuns:

„Am fost medic în Vietnam, aşa că puţin sânge nu mă mai poate speria.”

„Eu v-am avertizat, i-a spus ofiţerul, ridicând din umeri. Nu aveţi decât să faceţi ce doriţi, dar vă spun că nu cred să fi văzut vreodată un cadavru atât de mutilat.”

„Mulţumesc”, i-a spus Dick, după care s-a îndreptat către maşina acoperită cu prelată.

Deşi pare greu de crezut, Dick a reuşit să intre cumva în interiorul Fordului meu strivit. Nu a dat la o parte prelată de deasupra, aşa că în interiorul maşinii era un întuneric deplin. Dick s-a târât lângă mine, a lăsat pe spate scaunul maşinii şi şi-a pus mâna pe umărul meu drept.

A început apoi să se roage pentru mine. Din câte mi-a povestit mai târziu: „Am simţit un impuls clar de a mă ruga. Nu ştiam la acea vreme cine era bărbatul din interiorul maşinii şi dacă acesta credea în Iisus Christos sau nu. Tot ce ştiam era că Dumnezeu mi-a spus să mă rog pentru el.”

În timp ce se ruga, Dick a fost cuprins de o mare emoţie şi a izbucnit de câteva ori în lacrimi. Apoi a început să cânte. Dick avea o voce minunată şi obişnuia să cânte adeseori în public. De aceea, şi-a întrerupt de câteva ori rugăciunea şi a cântat mai multe imnuri.

Dick nu numai că era convins că Dumnezeu i-a cerut să se roage pentru mine, dar s-a rugat chiar pentru vindecarea rănilor mele invizibile, respectiv la cap şi la organele interne. Poate părea ciudat, întrucât Dick ştia că eram mort. Nu numai că ofiţerul de poliţie i-a spus acest lucru, dar mi-a verificat personal pulsul de îndată ce s-a urcat în maşină. De aceea, nu ştia nici el de ce se roagă pentru mine, în afară de faptul că Dumnezeu i-a cerut acest lucru. Nu s-a rugat nicio clipă pentru rănilor vizibile, ci doar pentru cele interne. Mai târziu, mi-a povestit că s-a rugat cu ardoare şi că aceea a fost probabil cea mai emoţionantă rugăciune pe care a rostit-o vreodată. De altfel, aşa cum aveam să aflăm mai târziu, Dick este în sine o persoană extrem de emoţională.

A început apoi să cânte din nou. „O, cât de uşor alungăm noi pacea! O, câtă durere suportăm, pentru simplul motiv că nu depunem întreaga noastră povară la picioarele lui Dumnezeu!”¹ Singurul lucru sigur pe care îl ştiu este că atunci când Dick a început să cânte imnul „Ce prieten avem în Iisus”, am

început să cânt împreună cu el.

În acel prim moment când mi-am recâștigat cunoștința, am devenit conștient de două lucruri: primul, că tocmai cântam, iar al doilea, că cineva mă ținea de mână. Vocea mea era diferită de vocile celeste pe care le auzisem până atunci și ea m-a ajutat să îmi dau seama că am revenit pe Pământ. Pe de altă parte, mâna puternică a lui Dick îmi oferea din nou senzațiile tactile cu care eram obișnuit din viața mea terestră.

Avea să treacă mai bine de un an până când urma să înțeleg semnificația profundă a acelei strângeri de mână.